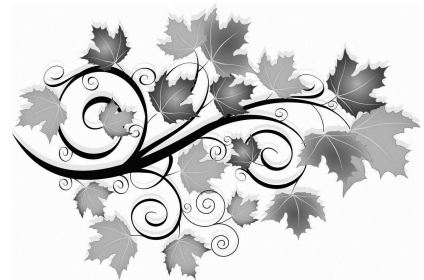
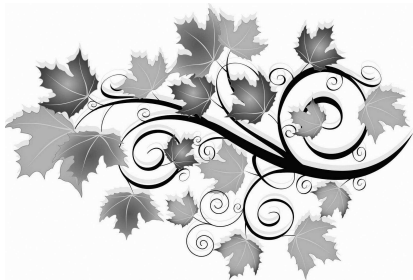

Tanúság

A NAGYMAROSI EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

XVII. ÉVF. 2012. ŐSZ

Meghirdette a pápa a Hit évét

A II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulóján, 2012. október 11-én kezdődik és 2013. november 24-ig, Krisztus király ünnepéig tart majd a Hit éve, amelynek célja, hogy hirdessük Krisztust azoknak, akik nem ismerik, vagy csupán egy történelmi személyiséget látnak benne - jelentette be XVI. Benedek vasárnap a Szent Péter-bazilikában tartott szentmisén. A pápa erről beszélt az Úrangyalához kapcsolódó elmélkedésében is. Az Isten és a világ című könyv alapján kapunk első betekintést a témába, amit az Egyház jelenlegi feje még bíborosként írt.

Olyan történelmi korban élünk, amikor nagyra nőtt bennünk a kísértés, hogy Isten nélkül éljük az életünket. Jóléti kultúránk arra a meggyőződésre épül, hogy lényegében mindent megtehetünk. Az Isten iránti vágyakozást az emberekben ma nehéz felszítani. Az Isten azonban oly nagy, hogy kicsi lehet - a keresztény hit ezt a vigaszt is nyújtja. A történelem bebizonyította, hogy a vallás sohasem szűnik meg, mert valójában magában az emberben gyökeredzik. A tapasztalat is azt bizonyítja, hogy Isten létének a kérdése felvetődik a hitetlen emberben is. Az Istenbe vetett hit azután elegendő ok lesz, hogy őrá hagyatkozzunk. A hit az ember egész létét érinti, mindig meghaladja a tudást, a bizonyíthatóságot, és ezért is lehet érveket találni ellene. A hit pedig mind mélyebbre ereszti gyökereit életünkben, olyannyira, hogy életem a hittel egyre inkább azonosává válhat.

Mégis egy útnak marad meg mindig. Ameddig élünk, úton vagyunk, tehát a hit is végig veszélyeztetett és szorongatott helyzetben van. Csak azáltal érhet be, hogy az élet minden szintjén ellenáll a hitetlenség fenyegetésének. A katolikus egyház azt tudja a hitről, amit Isten a kinyilatkoztatás történetében mondott nekünk. Amit mi ebből megértünk, az mindig mögötte marad annak, amit Isten valójában mondott. A hit aktusa az én részemről a bizalom abban, hogy Isten jelen van, és kezébe helyezhetem magam. A hit - a mustármag példázata szerint - nem pusztán meghatározott tételek elfogadása, hanem az élet magja bennem. Megfelel az értelmünknek, mivel az igazságot

mondja ki: értelem nélkül nem lehet igazán keresztényi a hitünk. Az életút pedig szorosan hozzá kapcsolódik, ahol a hit tartalma a gyakorlat, a kísérlet révén fokozatosan igazolódik, és mély, teljes értelmet kap. Mert nem csak van a hit, hanem vagy csökken, vagy növekedik.

A hit szabadsága nagyon törékeny. Háttérbe kerülésével a társadalom ugyanakkor kegyetlenebb, erőszakosabb, nyugtalanabb. Pozitív hatására pedig jobbra válik az ember, melegség, belső fény vezet. A hitet minden nemzedéknek újra kell élnie, újra fel kell fedeznie. Az egyházban legelőször magunktól kell megkérdeznünk, magunknak kell elgondolkodnunk: miért nem tudjuk úgy hirdetni a hitet, hogy az választ adjon korunk problémáira? A hit a "mi" közösségének adott ajándék, máshol nem is létezik. A keresztény hit azzal az igénnyel lép fel, hogy Istenről, a világról, és önmagunkról szóljon, és olyasmit mondjon, ami igaz, és ami megvilágosít. A keresztény hit meg van győződve róla, hogy ránk egy újabb szint is vár, mégpedig a találkozásban Krisztussal.

Sok országban a hit ma is csak vértanúságon keresztül törhet magának utat. Dél-Amerika megtérítésében Guadelope hozott áttörést, amikor az indiánok meglátták, hogy ez nem a hódítók vallása, hanem a jóságos Anya és az értünk szenvedő Isten vallása. Mária valóban Krisztushoz vezető út lett. *"Bátran léphetünk a jövőbe a hit erejével, mert az Úr egészen biztosan akkor is velünk lesz"* - Josef Ratzinger.

Uram! Tudom, hogy a hit csak a kapcsolat elején látszik magánügynek. Szeretném meghallani kezdeményező szavadat, és igent mondani rá. Meghívásod nem zárhat be önző magányomba, hanem kinyit a valóságra, az élet teljességére. A hitem által kezet nyújtok a másik ember felé. Tudom, hogy hitem bekapcsol Isten népének nagyobb közösségébe. Erősítsd legszemélyesebb ügyemet, hogy életem alakító közügy legyen. Élni, hinni és szeretni csak közösen lehet.

BOLDOG II. JÁNOS PÁL

Szent László király

(1046. körül -1095. július 29.)

Kiváló uralkodói képességével, vitézségével és életszentségével kivezette a magyarságot a belső veszedelmek örvényéből, és megmentette a külső ellenségek halált és pusztulást hozó támadásaitól.

Születése 1046-ra tehető, Lengyelországban. Atyja I. (Bajnok) Béla magyar király (1060-1063) volt, anyja Richéza, II. Miciszláv lengyel király leánya, nőgón II. Ottó császár dédunokája. Bátyja, Géza 1074-1077 között uralkodott. László kétszer házasodott. Első felesége után özvegyesre jutva *Rheinfeldi Rudolf* német ellenkirály leánya, Adelheid lett a felesége. Két lánya és rokonsága révén szinte az összes szomszédos uralkodóházzal rokonságba került.

Talán 22 éves lehetett, amikor az úzok (fekete kunok) betörték az ország keleti részébe Salamon királykodása idejében (1068). Ő volt a csata főhőse, különösen azért, hogy az egyik menekülő kun vezért, aki egy magyar leányt vitt magával, üldözőbe vette, legyőzte, és a leányt kiszabadította, jóllehet előzőleg már súlyos sebet kapott a csatában. Ugyancsak döntő szerepet játszott, mint vitéz katona a Salamon király és Géza bátyja közötti testvérharcban: a mogyoródi csatában (1074) bátyját győzelemre segítette, s uralmát biztosította.

1077-et írtak, amikor Lászlónak a nép akaratából, jóllehet Salamon még életben volt, át kellett vennie az ország kormányzását. Lelkiületére jellemző, hogy nem koronáztatta meg magát, „mert csak békeséget kívánt - mint a krónikás írja -, hogy visszaadhassa Salamonnak az országot, és magának a hercegséget tartsa meg”. Erre azonban nem került sor, mert az egész ország népe egy emberként állt mögötte.

László idejében különösen a Délkeleti-Kárpátokon túl lakó kunok jelentettek állandó veszélyt a magyar népre. Az 1091. évi kun betörés visszaverésekor, e sorsdöntő csata hevében egyszer csak fölkiáltott: „*Atyámfiai! Ne öljük meg ezeket az embereket, hanem csak ejtsük foglyul őket; hadd éljenek, ha megtérnek!*”

A többi hadjárata után Oroszországban, Lengyelországban vagy a nyugati végeken, majd VII. Gergely és IV. Henrik küzdelmében a pápa oldalán a következő vallomást váltotta ki belőle a montecassinói apáthoz 1091-ben írt levelében: „*Bűnös ember vagyok, mivel nincs lehetőség a földi hatalomban sáfárkodni igen súlyos bűnök nélkül.*”

Nevéhez fűződik Horvátország és Szlavónia meghódítása. Az úz, kun és besenyő betörések tapasztalatai arra bírta Lászlót, hogy a végeket megerősítse. Az elnéptelenedett területekre új telepéseket hozott, kiépítette a keleti részekben a közigazgatási szervezetet, ily módon politikai egységgé formálva a későbbi Magyarországot. Ezt a munkát az északnyugati részekben is ő kezdte meg, de Kálmán király fejezte be. Ők ketten építették ki a 72 vármegyéből álló vármegyei rendszert. Az ő feladata lett ugyanis az ország „megállapítása”, mint Hóman Bálint megjegyzi, vagyis a belső rend megszilárdítása és a külső határok biztosítása.

Igen fontos szerepet töltött be uralkodásában az igazságszolgáltatás újjárendezése. Az évtizedes testvérharcban és az egyéb belső küzdelmekben erősen megrendült a törvények kötelező ereje. Különösen elhatalmasodott a tolvajlás: ezért uralkodása második évében, 1078-ban Pannónhalmán a papság és előkelők jelenlétében szigorú törvényeket hoztak a megrendült vagyonszükséglet megerősítésére. Nem kímélték az előkelő és gazdag embereket sem. Aki egy tyúk értékénél többet lopott vagy elorzott, fölakasztották. Az emberölést sem torolták meg ilyen szigorúan. Az 1085 táján hozott újabb tör-

vénykönyvből az tűnik ki, hogy a szigorú rendszabályok hatások voltak, s egyiket-másikat enyhíteni lehetett.

A politikai szervezés munkájával párhuzamosan haladt az egyházi élet megújítása, intézményeinek újjászervezése, továbbfejlesztése. A kor szelleme, másrészt László nagy tekintélye és egyházas gondolkodása hozta magával, hogy az egyháziak életviszonyainak szabályozásába is belenyúlt.

Közismert volt László vendégszeretete. Nem egy királyi vagy fejedelmi sarj talált nála menedékre. Udvarában neveltette fivére, Géza két fiát, Kálmánt és Álmost, valamint András király Dávid nevű fiát, s egy ideig Salamon királyt (1063-1074), az unokatestvérét is udvarában tartotta, mindennel ellátva őt rangjához mérten, amíg csak önként el nem távozott az országból.

A magyar nemzet és az egyház szolgálata nyilvánult meg abban is, amikor István, Imre és Gellért ereklyéit 1083-ban fölemeltette, az egyházi és világi nagyok, valamint hatalmas néptömeg jelenlétében. Ezzel a magyar népnek a saját nemzetéből adott szent példaképeket.

„*Szinte állandóan a tenyerén hordja, kardja élén hordja az életét: minden pillanatban kész odadobni azt Egyháznak, hazának, egyeseknek - mindennek és mindenkinek, akikben, amiben azt a két szentséget látja tetet öltetni, amelyért élt: a magyar ügyet és az Isten ügyét!*” - írja róla *Sík Sándor*.

Nem csoda, hogy híre a határon túl is elterjedt, benne látták a kor egyik legszebb lovag-eszményét, s kiszemelték a keresztes hadak vezérének. Erre azonban nem kerülhetett sor, mert 1095. július 29-én az örökkévalóságba költözött. Egy ideig a somogyvári monostorban nyugodott „*boldog teste*” (Arany János), később Váradon helyezték végső nyugalomra.

Kultusza halála után hamarosan kifejlődött. Tulajdonképpen maga a nép avatta szentté, mielőtt a Római Katolikus Egyház hivatalosan megette volna. Seregestől keresték föl sírját, nemcsak a gyógyulást, vizsgáztatást óhajtók, hanem a vitában álló peres felek is. Ezek után

az egyház hivatalos lépése sem váratott soká magára. III. Béla király sürgetésére III. Celesztin pápa 1192-ben László királyt a szentek sorába iktatta.

A mindig győzelmes „*Bátor László*” lett a katonák védőszentje, nevének oltalma alatt vonultak a csatába, s ez volt a csatakiáltásuk: „*Szent László, segíts!*”

Vajon miben volt a varázsereje? Talán *Prohászka Ottokár* fogalmazta meg legkifejezettebben: „*A magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté... A kereszténység ezentúl már nemzeti életté, a keresztény király a nemzet hőségévé lett.*”

Istenünk, aki Szent László királyunkat, a te hitvallódat csodálatos könyörületességeddel a vétekből a bocsánatba, s mert igaz volt, a dicsőségbe vitted föl, kérünk, add, hogy aki kormányzónk volt a földön, pártfogónk legyen a mennyben!

Október vértanúinak a XVII. századi költő-hadvezér versével tisztelgünk

*Nem irom pennával,
Fekete téntával,
De szablyám élivel,
Ellenség vérivel,
Az én örök hiremet.
(gróf Zrínyi Miklós)*

Jézus közöttünk

Családtábor 2012

István atya vetette fel még az év elején a családtábor ötletét. Bár azzal szinte mindenki egyetértett, hogy szervezzünk ilyet, némi alapvető bizalmatlanság azért felütötte a fejét, hiszen ez példa és tapasztalat nélküli kezdeményezés egyházközségünk életében. Az atya múltjából persze számtalan tapasztalatot idézett, sőt, a máriabesnyői közösségből házaspárokat is hívott hozzánk, hogy elmeséljék, milyen is egy családtábor. Így végül a kezdeményezés kezdett életre kelni: megalakult a szervezőcsapat, gyarapodásnak indult a résztvevők listája. A biztonság kedvéért azért abban maradtunk, hogy első alkalommal nem egy hétig, hanem csupán négy napig csiszoljuk majd egymást a táborban.

Július utolsó napján minden résztvevő család útra kelt, hogy Nagyvisnyón, egy csodálatos erdei környezetben található ifjúsági táborban találkozzunk. A táborban háromszobás faházak szolgálták pihenésünk kényelmét, így három-három családnak alkalma nyílt egymás altatási és hangoskodási szokásának közeli megismerésére is. A tábor távoli végén levő zuhanyzó okozott némi kihívást, de ezt hamar megszoktuk, és később inkább különleges eseményként élt gyermekeink emlékezetében az esti fürdőzés.

Még érkezésünk estéjén mindannyian összegyűltünk, és István atya megnyitotta a tábor, amely énekekkel, imával, és István atya rövid tanításával kezdődött. Táborunk mottója: "Jézus közöttünk" mutatta együttlétünk célját. Útravalót is kaptunk az atyától, hogy hogyan tudjuk a táborot olyan helyé tenni, ahol valóban látszik: Jézus is közöttünk van.

Ez persze eleinte nem ment zökkenőmentesen. Úgy tűnt, hogy a táborral, sok család együtt lakásával kapcsolatos aggodalmak beigazolódnak látszanak. Érkezésünk estéjén, valamint az azt követő estén szinte mindenki nehézségként élte meg az otthoni, megszokott körülmények közül történt kiszakadást, a tábori élet ritmusának felvételét; továbbá mindenki küzdött az otthonról hozott fáradtság, munkahelyi gondok hatásaival. Ezután azonban történt valami. A harmadik naptól kezdve mintha valóban a mennyország egy darabja költözött volna az erdei tisztásra. Gördülékenyszen mentek a dolgok, a programok is magukkal ragadtak mindenkit, eltűnt a fáradtság, és láthatóan mindenki jól érezte magát. Úgy tűnt, Jézus valóban közöttünk volt, velünk táborozott.

Dél előtt István atya tartott lelki programot a felnőtteknek, miközben gyermekeink önfeledt játékba merültek a gyerekprogramok szervezőinek hála. A délutánok és esték mindenkit megmozgató közös programok jegyében teltek. Amikor a gyerekek nyugovóra tértek, hogy a nap fáradalmait kipihenjék, a szülők meg egy kis bor mellett beszélgetésre ültek össze.

A tábor végének elérésekor végül mindenki egy dologra gondolt: milyen kár, hogy nem tart tovább... A tábor lezáró értékelésen ez a vélemény hangzott el leggyakrabban, így el is határoztuk, hogy jövőre azt szeretnénk - mert nem kérdéses, hogy a következő évben is együtt szeretnénk táborozni - hogy egy héti tartson az együttlétünk. Ugyanakkor szinte mindenki hiányolta az idősebb és fiatalabb korosztály részvételét. Úgy gondoljuk, sokat tanulhatnánk az előtűnik járók gazdag tapasztalataiból, illetve a fiatalabbak is szép és inspiráló példaként láthatnák maguk előtt családjainkat. Lehetséges, hogy a "családtábor" elnevezés

riasztotta el egyházközségünk sok tagját, ezért jövőre igyekszünk a tábor egyházközségivé tenni, megszólítva ezáltal a most itthonmaradókat is. A résztvevők ezt így fogalmazták meg:

"Röviden: jó volt! Bár úgy indultam neki, hogy a gyerekek biztos jól fogják érezni magukat, mi meg majd csak elveszünk valahogy, végül is nem idegenekkel megyünk... Szóval különböző elvárásaim nem voltak, gondoltam ez is csak egy ugyanolyan tábor lesz, mint amelyekben már részt vettem korábban. Ez részben így is volt, hiszen a tábori "kellékek" - mint reggeli ima, szentmise, közös étkezések, ilyen-olyan felelősök - itt is megtalálhatóak voltak, másrészt egészen új is volt, hiszen a családdal együtt még nem táboroztam! A gyerekek hamar hozzászoktak a tábori rendhez, a korai keléshez és késői fekvéshez, és élvezték a gyerektársaságot. Jó volt látni, ahogy a gyerekek - főleg a nagyobbak - együtt játszottak naphosszat, szinte el is lehetett feledkezni róluk! Csak akkor jelentkeztek, ha száraz ruhára, vagy némi élelemre volt szükségük. Mi felnőttek igyekeztünk egy kicsit tőlük elszakadva magunkkal, a házasságunkkal, házastársunkkal is foglalkozni. És a nagy közös programok: kisvasutazás és kirándulás a Szalajka-völgyben, strandolás Kazincbarcán (amit félig-meddig elmosott az eső), tánctanulás, a "színes este" produkciói mind-mind emlékezetessé tették az együtt töltött napokat. Amit a jövő évi

táborra nézve megfogadtam: intenzívebb készülés a táborra, az egyes programokra - pl. bemutatkozás; több "lelkizés", beszélgetés a házastársammal. Ezúton is biztatnék minden kételkedőt, bizonytalankodót: nem csak hogy túl lehetett élni, de nagyon jól érezte magát gyerek és felnőtt egyaránt!"

"Az a jó, hogy VOLT! Jó volt kicsit közelebről együtt lenni és beszélgetni azokkal, akiket egyébként többnyire csak a misén látunk és látásból ismerünk. A gyerekeink is nagyon élvezték az együttlétet, ebben a körülmények (patak) is sokat segítettek... A legfontosabbnak azt tartom, hogy a gyerekek látták: nem ritkaság a 3-4-5-6 gyerek egy családban, ott is van élet... jól érezték magukat egymással. És számomra ez a legfontosabb, hogy hasonló gondolkodású, hasonló értékerendű családok gyerekei között találják meg a kapcsolataikat - hiszen ebbe belenőve kaphatnak egy stabil közösségi háttérrel. Ráadásul nem volt TV/video sem és nem is hiányzott senkinek..."

Jók voltak a délelőtti gondolatébresztő előadások István atyától, jó volt ezen elindulva más családokkal beszélgetni a mindennapi megvalósításról, ezáltal is még jobban megismerni egymást. Jó lett volna megismerni a nálunk idősebbek tapasztalatait, véleményét is. Talán a "családtábor"-ként beharangozás, hirdetés miatt nem jöttek? Pedig ők is részesei a nagymarosi egyházközség nagycsaládjának - bízom benne, hogy a következőn már ez a korosztály is képviselteti magát."

"Nagyon jó volt rácsodálkozni egymásra, rádöbenni, milyen gazdagok vagyunk emberségben, elfogadásban, szolgálatban. Többet kellene együtt lennünk, együtt tennünk."

Hálásan köszönjük a szervezőknek, dr. Hajnal Katalinnak és Trieb Mariannak azt az áldozatos munkát, amit a tábor létrejöttéért végeztek, Dórinak, Boginak, Szilvinek, Máriának a gyerekprogramok szervezését és lebonyolítását, István atyának a lelki programok szervezését, és persze Éva háttérmunkáját, amivel az adminisztratív teendőket szinte észrevétlenül megoldotta. Köszönjük minden résztvevő családnak a jelenlétüket, és hálával adózunk azoknak a testvéreinknek is, akik itthon maradván imáikkal támogatták a tábor.

A szentkereszt felmagasztalása

Templomunk titulusa, így az egyházi év nagy ünnepe: szeptember 14-e, a búcsú ideje nálunk.

A gyalázat fája az Egyház szemében már a dicsőség jelvénye: benne van üdvünk, életünk, feltámadásunk. Egy VI. századi himnusz szerint a Kereszt mintegy mérleg volt, melynek egyik serpenyőjébe a Sátán a bűnöket vetette, de Krisztus áldozata ezt kiegyenlítette, sőt végtelen értékekkel túl is haladta amannak súlyát, s így elvette a pokoltól remélt jussát. Majd a "gyümölcsstermő" fa elragadtatott ünneplése következik:

1. Király zászlói lengenek, villog titkával a kereszt, rá testben fölfeszítetett, ki minden testet alkotott. Amen.

6. Te áldott, kinek ága közt - váltságunk díja lebegett, - te lettél teste mérlege, - s a poklot megrabolta fád.

7. Szent kérged ont jó illatot, - ízéd a nektárt győzi le! - Ezer gyümölcscsel boldogan - tapsolnak győztes karjaid!

8. Üdvözlégy oltár, szent Kereszt, - melyen Ő dicsőn szenvedett, - rajtad az élet halt halált, - s holtával szerzett életet.

(Éneklő Egyház: 78)

A szent kereszt felmagasztalása után közvetlenül üljük a Fájdalmas Szűzanya ünnepét, szeptember 15-én.

"Nincs tudomásunk arról, hogy Mária Jézus életében más emberek gondját is viselte volna. Elhagyatottságában, Jézustól való elválása után született meg benne új anyasága, akkor lett az apostolok és az emberek anyja."

(Chiara Lubich: Az Egyházzal, részlet)

Búcsúzunk Weibl Lipót atyától

"Nem mennek el ők, akik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek,
Ők itt maradnak bennünk csendesen még."

(Juhász Gyula)

Kedélyes, megértő, segítőkész, megbocsájtó. Ezek a szavak milyen kevésbé fejezik ki, amit vele kapcsolatban érzünk. Ő egy szentéletű ember volt, aki nagyon szerette a nagymarosiakat és Nagymarost. 1992 és 2000 között rendszeresen küldtem neki a nagymarosi újságot. Nagyon örült, és szinte naprakész volt az itteni történésekből. Mire válaszoltam a legutolsó levélre, amit tőle kaptam, ő már nem olvashatta. Egyik mondatát idézném: "Tedd magad alkalmassá arra, hogy befogadd mindazt, amit az égietől Noked kérek és kívánok."

Kedves Lipót Atya! Imádkozz értünk, nagymarosiakért, hogy oda kerülhessünk, ahol Te vagy! Legyél a patrónusunk! Nem felejtünk, és kérjük közbenjárásod!

ZOLTAI MIHÁLY

	<p>Köszölk, hogy WEIBL Lipót atya 2012. szeptember 4-én a Mennyei Atyához költözött. Hiányát Krisztusra tekintő fájdalommal és békével fogadjuk.</p>		<p>Fenséges Ursten, Tied a dicséret: Krisztust adtad miérettünk. Szent papjaid által az egész világra Leleked jön el vigasztalásunkra. Istenünk, hűs szál feléd meghívó szent kegyelmedet, melyre szolgád igent mondott.</p> <p>Órók igazsággal telik be a vágya: gondoskodó szeretettel. Szent reményeségekben, szava friss vízzel feltölti és virágzóztat.</p> <p>Aldás lett egész élete, hittel éi a reményeségekben. Jézus küldöttként járva.</p> <p>Szeretet az Ister: éltet minden szívet. Hűség, jószág el rem hagyja. Baráti szavával, kemény irgalmával gyógyít, s nincs, kit etfeledne. Szentességben, Igeben élve, tevékeny szeretetében: Üdvözítsed pásztorként!</p>
<p>Tizenkét gyermek családban megkapva hivatását elköltöztette Jézust. Esztergom, Nógrádmező, Nagymaros, Ságújfalú, Annavölgy, Pilis-szentlélek után 1969 óta a szigetközi Püski, Dunaremete és Kisbodak hívei között hirdette Isten szeretetét. Életének 86 évéből 62 évig papként volt szolgája az Úrnak és lelkiismeretes vezetője a reá bízott lelkeknek. Munkakövidét, szellemi igényességét és lelkeknek derűjét mindvégig megőrizte.</p>		<p>2012. szeptember 12-én 11 órakor Püskin egy szál virággal és imádsággal búcsúznak tőle hívei, tantávjai, paptestvérei, barátai és rokoni</p>	
<p>„Tettel és igazsággal szeressünk! Szeretet az Isten.” (1 János 3.18. 4.16)</p>		<p>WEIBL LIPÓT plébános Pozsonypüsköi 1926. - Püski 2012.</p>	

Zúgolódás és okoskodás nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedék közt, akik közt úgy

RAGYOGTOK, MINT CSILLAGOK

a világmindenségben.
(Filippi levél 2,14-15)

Zsoltai!
Régi bölcsesség:

Alki CSAK a csillagokhoz nézi, belelepi az
első gödörbe.

Alki CSAK a földet nézi - elbevegyti a célt!

Évrendelhető hely, aminél én is leleked helyed
éleleked.

Zsoltai!

ECCLESIA BUDAPEST

Könyvajánlás Zoltai Zsoltnak

Elmúlt egy év

Beszélgetés Gáspár István atyával

- Mi az összbenyomásod? Mit vártál, mire készültél, s abból mi valósult meg?

- Sokan azzal biztattak mikor ide kerültem, hogy a marosiak nagyon nehezen fogadnak el valakit, de ha elfogadják, nagyon megszeretik. A nehéz elfogadást megtapasztaltam, de megéreztem a szeretetet is.

Az első év nem könnyű, a befogadónak sem, és a frissen érkezőnek sem. A szemináriumban figyelmeztettek minket, hogy az első év alatt semmit se változtassunk. Igyekeztem erre tekintettel lenni, bár tudom, hogy bizonyos dolgok valóban a túl nagy változás érzését kelthették. Megpróbáltam abból kiindulni, ami eddig volt, amit az elődeim építettek, azt szeretném folytatni.

Többen kifogásolták, hogy miért kell annyit változtatni, túl nagy az iram, amit diktálok, majd a nyáron azt kérték számon sokan, hogy miért vagyok szabadságon, miért állt le minden? Valóban, a nyáron lassúbb lett az iram, s tudom, ekkor szeretetből mondták, hogy hiányolnak. De hát nem vagyok gép, nekem is szükségem volt a pihenésre. Júniusra nagyon elfáradtam, s most egy nyári feltöltődés után újra úgy érzem, teljes erőbedobással tudom folytatni, amit egy éven át elkezdtem. Ugyanakkor egyre jobban érzem az elfogadást, a szeretetet a közösség részéről.

Az iskolai hitoktatással nagyon meg vagyok elégedve, hiszen nagyszerű hitoktatóink vannak. Az ifjúsági hittant igyekeztem tovább folytatni. Minden első pénteken látogattam a beteg öregeket. Eddig, az egy év alatt, mintegy 100 családot tudtam meglátogatni, mely nagyon nagy élmény volt számomra. Külön öröm volt az imaiskola, a résztvevők lelkesedése.

Különösen hatott rám a hívekkel együtt megélt egyházi év, a roráték, a nagyböjt, a szent 3 nap, a pünkösöd, a családtábor. Többször találkoztam kételkedéssel, bizalmatlansággal, de aztán sokan beleszédtek, s jó volt együtt megélni az eseményeket.

- Azért történt néhány igen jó újítás mindenki örömére. A csütörtöki egész napos szentségimádás, a nagyhét megújított liturgiája, a lelkigyakorlatok férfiakkal és nőkkel, a meghívás az öntevékenységre a plébániai munkákban.

- Mindenekelőtt az egyháztanács munkájának a megalapozására törekedtem. Ők a közvetlen munkatársaim. Őket kellett először megszólítani. Sokat jelentett a máriabesnyői munkahétféje januárban. Nagyon léptünk az ismerkedés, az összecsiszolódás útján. Ezt szerettem volna most ósszel is megismételni. Tele vagyunk tervekkel, jön az építkezés.

- Milyen problémákat okoz a plébánosi munka és az Országos Lelkipásztori Intézet (OLI) igazgatói beosztása? Hisz mindkettő egymástól eltérő munkakör.

- Én elsősorban plébános akarok lenni. Természetesen ott is van munkaköröm, de a marosiaké vagyok egészen, akkor is ha el is kell mennem időnként. Ez nem befolyásolja a kapcsolatot az itteniekkel, szeretnék egészen a marosiaké lenni. Sokan fircsállják, hogy a szabadnapomon elmegyek. Fontos, hogy az övök legyenek, de ehhez fontos a pihenés is, ezt otthon, a plébánián nem tudom megtenni, mert mindig elérnek és magam is óhatatlanul dolgozni kezdek valamilyen ügyön. Ezt talán mindenki megtapasztalhatja a saját családjá és munkahelye viszonyában.

- Szerintem is így természetes. Nagyon sok papot ismerek, akiknél ez a gyakorlat. Sokan így tartják egymással a személyes kapcsolatot, és frissülnek fel lelkileg. De van egy visszajelzés. Problémás a súlyos beteg, haldokló öregek ellátása és látogatás az öregotthonban.

- Hálás vagyok a visszajelzésekért. Azonban ha valaki súlyos beteg, a halálhoz közelít, nem kell a hozzátartozóknak megvárni az eszméletvesztést, hamarabb kell hívni, hogy a betegségében, a nagy útra való készülékében segíthessünk neki. Egyébként elér-

hető vagyok mobilon, és segítenek kollegáim is Kóspallagról, Verőcéről, ha éppen az ország másik végében vagyok.

- Most közvetlenül mit vársz a hívektől? Milyen terveid vannak?

- Igen, vannak terveim. Szeptember 30-án Szentlélek szemináriumot indítunk. Jó lenne aktívan bekapcsolódnunk a hit éve lehetőségeibe. Meghívó egyháznak kell lennünk. Megint lesz januárban férfi, februárban női lelkigyakorlat. Januárban újra indul az imaiskola, melybe mindenki bekapcsolódhat. Szeretném elkezdeni II. János Pál pápa enciklikáinak a végiggondolását, havi egy felnőtt katekézis formájában.

- Milyenek a személyes kapcsolataid? Hogy érzed egészségedben magad?

Mondhatom, hogy megállapodtam, megszoktam az itteni életet. Nagyon sok embert megismertem, megszerettem. S nemcsak a templomba járókat, de olyanokat is, akik nem járnak templomba, de fontos nekik a személyes barátságom. Nyáron megismertem, megszerettem a Dunát, kajakozni kezdtem. Csak rám kell nézni, jól érzem magam. Szeretnék még több családhoz eljutni. Legfontosabb a személyes kapcsolat, a találkozás. Boldog vagyok, hogy itt élhetek, a helyemen érzem magam.

- Köszönöm a beszélgetést.

HORTOVÁNYI JENŐ

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek

és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,

hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni
és magamnak nem kellett kéregetnem,

hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat
s nem kellett sírnom, hogy megértsenek,

hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett
és nem nevettem minden nevetővel,

hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,

hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,

hála legyen.

Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,

hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,

hála legyen.

Hogy anim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég aki voltam,

hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,

hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet
és megfuthattam a kicsik futását

és futva futhatok az Érkező elé
s tán nem kell a városba mennem

a lámpásomba olajért,

hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!

és holnap és holnapután és azután is

akarom énekelni: úgy legyen! -

hála legyen, Uram!

hála legyen!

HELYREIGAZÍTÁS: *Városunk lapja, a Nagymaros Heininger Ferenc írásait közli. A Tanúság, egyházközségünk hírlevele az átvett cikk: Bontsuk le a falakat 1. szerzőjének nem tüntette fel a nevét. Elnézést kérünk Heininger Ferencről! Mindkét lap olvasóköreit szólólgatva, itt a Bontsuk le a falakat 2. következik.*

Az Egyháztanács munkahétvégéje

Máriabesnyő, szeptember 17-19.

Hangulatképek

Este 8 óra. Munkából beesve, családtól, gyerekektől frissen elszakadva, a hét ezer gondjának nyomával lelkünkben ülünk tizenketten a hosszú asztalnál. A kérdésre - milyen érzéssel érkeztünk? - tizenkétféle a válasz. Egyházközségünk pasztorális tervét (konkrét út felvázolása az elkövetkező 5-10 évre) tervezzük formába önteni a hosszú hétvégén. Ennek megvalósításához - mondja István atya - a munka mellett egyetlen dolgunk van: átélni, megélni a szolgáló önátadást - "Uram itt vagyok". Egy szál gitárral kísért, Szentleket hívó énekek, léleknyitogatóan szép felvezető gondolatok - észrevétlenül hangolódunk. Mire a besnyői kegytemplom messze zengő harangjátéka elüti a kilencet, elmondhatjuk: megérkeztünk.

A kis kápolnában mondott bensőséges reggeli ima után kemény a szombati nap felütő kérdése: az egyház hogyan tudja betölteni küldetését - most, itt, Nagymaroson? Majd jön az önvizsgálatra készítő újabb: hol állunk, hol tart marosi egyházközségünk Isten országának keresésében, építésében? És sorjázik a többi megválaszolásra váró felvetés, gondolat, kérdés István atyától. Készültünk a munkára, de ez kemény. Megadott segítő tematika mellett vesézzük ki, gyúrjuk át, szedjük ízekre szűkebb pátriánk szociális, kulturális, vallási jellemzőit. Minél "lejjebb ásunk", annál inkább kirajzolódik, amit sejtettünk, reméltünk, hittünk: különleges erőterű, szakrális helyen élünk. Szociális szinten az országos átlagnál jobb, kulturális, vallási szinten kimagaslóan kedvezőbb körülmények között. Valaki évtizednyi távolságban, a Nagymarosi Ifjúsági Találkozókkal kapcsolatos könyvének a Lelkierőmű Nagymaroson címet adta. A nap végére mi is beleálmodtuk városunkba, vizionáltuk közösségeinkbe, egyházközségünkbe a jövő lelki erőművét. Egyikünk szellemes, cseppet sem kishitű megfogalmazása szerint: legyünk mi tizenkettek, hetvenkettek, ötszázak a Dunakanyar, sőt Magyarország kovásza.

Az esti misével, és az azt követő szentségimádással valahogy úgy vagyunk, mint az igaz szamuráj harcos: megállás nélkül végigverekedte a napot, sebeket osztott, sebeket kapott, de most, a küzdelem befejeztével

még ott, a harcmezőn féltérde ereszkedik, belenéz a lenyugvó napkorongba, majd fejet hajt az Egyetlen Létező előtt, hálát ad a küzdelmes napért. És feltöltődni a holnap harcaihoz csendben, mozdulatlan, elmerül megszólítottóságának áradó, végtelen kegyelmében. A szentmise a kis, barátságos kápolnában mindig meghittre sikeredik. Atyánk személyesen hozzánk szóló prédikációja egyszerre ébreszti fel bennünk a jó erőt, és csendesíti el a bennünk szunnyadó kétségeket. A késő esti szentségimádás rendkívüli ajándékban részesít bennünket. Amit évtizedekkel ezelőtt szüleink jó szándéktól, és vallási előírásoktól vezérelve - szabad akaratunktól függetlenül - megtettek velünk, azt most tudatos döntéssel, egy életre szóló elköteleződéssel ismét életre hívjuk: megújítjuk keresztségünket. Egyenként lépünk a parányi oltár elé, és borulunk térdre a leheletnyi közelségben lévő Oltáriszentség előtt. A csöppnyi gyertya imbolygó fényében, legmélyebbről jövő, méltó szót nehezen találó imánkban, a homlokunkra szenteltvízből magunk rajzolta keresztsben - nincs jobb szó rá - a lelkünk Jézussal összeér. Aki egyszer is megtapasztalta ezt, már nem térhet le az útról. "Én vagyok az út, az igazság, az élet" - mondta a Megváltó.

Jó utat, igaz életet minden nagymarosi testvérünknek!

HEININGER FERENC

Akolitusképzés Máriabesnyőn

Október első hétvégéjén több mint 30 férfi indult el velünk együtt erre a szolgálatra. Egy ferences nővér és egy hitoktató - egy ifjú nagymama: - különböző ima módokkal ismertetett meg bennünket. Az imamódok "svéd asztalát" terítették meg nekünk, és mi kedvünkre csemegéztünk két napon át. Köszönjük!

Köszönjük a testvéreket, akik mind alázattal és nyitottsággal álltak neki a képzésnek.

Az élet számos területén dolgozó férfiakat szólított meg az Úr. Volt köztünk gyerekorvos, karosszéria-lakatos, rádiószerelő, zongorahangoló, áruház vezető, szociális munkás, programozó, rendőr nyomozó...

A nagymarosi csapat közvetlenségével, nyitottságával, humorával kovászként tudott dolgozni a közösségben.

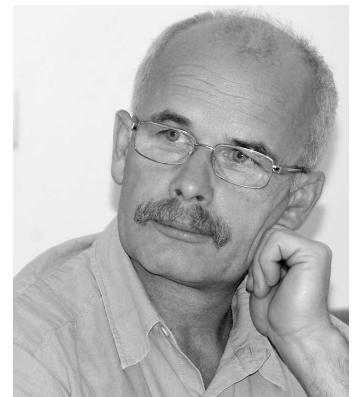
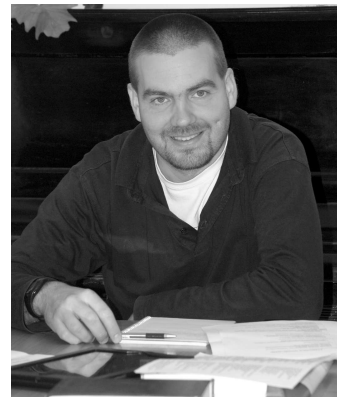
Köszönjük a nagymarosi testvéreknek az imáit, az értünk mondott fohászait!

DROBILICH JÁNOS

Atyánk! Áraszd ki Lelkedet a Te népedre, és add meg nekünk, hogy új szemmel lássuk dicsőségedet, új megtapasztalással fogadjuk be hatalmadat, új odaszenteléssel vállaljuk szolgálodat, új hűséggel ragaszkodjunk Igédhez, hogy szereteted növekedjen bennünk, és jöjjön el a Te Országod a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

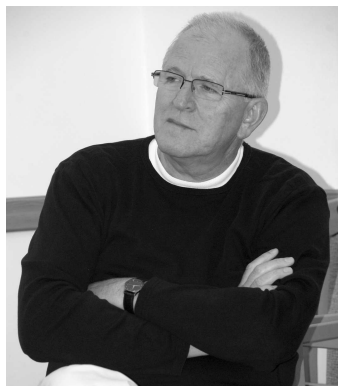

Dankai János: Családom mellett tevékeny részvétel az egyházköztség életében. Diakónia, mások és egymás szolgálata.

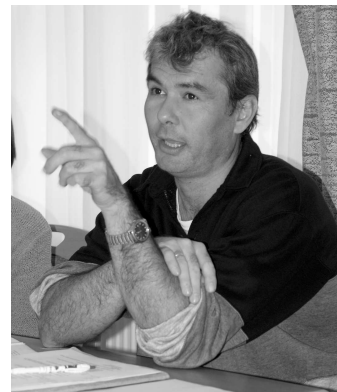

Kovács Barna: Két éve élek Nagymaroson a családommal. Szabadidőmben szeretek túrázni, kerékpározni, és természetesen a családommal lenni."

Maurer János: Nagyon fontos, ha kell, tudjunk álmodni. De hogy az álmok valóságá is válhassanak, az úrhajósok mellett még mindig szükség van "kubikusokra". Hiszem, hogy az Úrnak még rengeteg célja van velünk.

Hadi Péter: "Szeretném, ha a nagymarosi egyházköztség egyre inkább a közösségek közössége lenne! A gyerekeink, fiataljaink számára a második otthonukként funkcionálna. Rövid távú célom az Egyházközszégi Közösségi Ház átalakítása, otthonossá tétele."

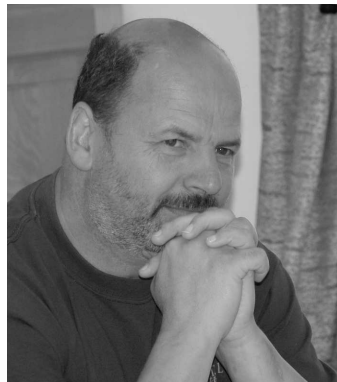
Péntek Attila: Megpróbálom én is, kérlek, segítsétek - együtt biztosan könnyebb.

Szincsák Ferenc: Célom Isten országának keresése, és az oda való bejutás. Ez Jézus Krisztus által lehetséges. Őt kell megtalálnom és követnem az úton.

Heinczinger Balázs: Isten a cselekedetünkben, a tekintetünkben, a gesztusainkban, a mosolyunkban és a viselkedésünkben él. Töreksem arra, hogy a mindennapi életben e szerint cselekedjek. "Az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van."

Heining Ferenc: Az a tapasztalatom, hogy szeretnek az emberek, bár sokszor méltánytalanul. Hogy el ne szálljak a pozitív visszajelzésektől, féknek itt az alábbi gondolat: Ha elhiszem, hogy különb vagyok másoknál, semmivel sem vagyok különb másoknál.

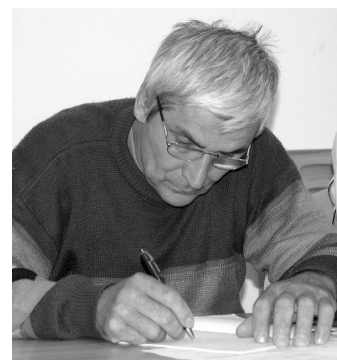
Triebné Berkesi Gabriella: Isten országát szeretném építeni.

Trieb Mariann: A Jóisten kezében eszköz szeretnék lenni, hogy egyházköztségünkben egyre többen elinduljanak a Jóisten felé, egymás felé és a közösségek felé.

Értük-köztük-velük István atya: Szeretnék segíteni a marosiaknak az Isten Országá építésében.

Zoltai Zsolt: Köszönöm Istenem, hogy meghívást kaptam a töltetésre, tanulásra, egymás megismerésére és a közös munkára.

Egyházmegyei zsinat

Egyházmegyei zsinatot hirdetett a Váci Egyházmegyében október 11-ére, a 2. Vatikáni Zsinat meghirdetésének 50. évfordulójára, a Hit évének kezdő napjára dr. Beer Miklós megyéspüspök. A zsinat hivatalosan a székesegyházban október 11-én, csütörtökön 10 órakor celebrált püspöki szentmisével vette kezdetét; előkészítése azonban már egy éve tartott.

Az egyetemes zsinattal ellentétben (amelyen a résztvevő püspökök szavazataival dől el a kérdések többsége), az egyházmegyei zsinat olyan, papokból és világiakból álló tanácsadó testület, amely az egyházmegye püspökének nyújt segítséget. Amit tehát az egyházmegyei zsinat megfogalmaz, az csak javaslat; a törvényeket a megyéspüspök hozza. A váci egyházmegyében utoljára 1995-ben volt zsinat, Keszthelyi Ferenc püspöksége alatt.

Az előkészítő megbeszéléseken végül tíz olyan témakör alakult ki, amelyeket az elkövetkező időben az illetékes bizottságok előterjesztésére megvitatnak. A bizottságokat papok vezetik; ám azokban természetesen az adott területen az egyházmegyében dolgozó világi szakemberek is részt vesznek. A tíz témakör (zárójelben a bizottságok vezetőinek neve): Evangelizáció (Csáki Tibor); Egyházi szolgálattevők (Turai János); Liturgia (Tarnai Imre); Katekézis (Marton Zolt); A plébániai közösség (Szecsődi Péter); Család (Sebők Sándor); Sajátos ellátást igénylő csoportok (Faragó Artúr); Az egyházmegye struktúrája (Molnár Zolt); Anyagi javak (Varga András); Jelenlétünk a világban (Máthé György).

Felolvasók illetve lektorok

A Római Katolikus Egyházban ezt a meghatározást találjuk róla: "A lektor a II. Vatikáni Zsinat után az első szolgálati fokozat. Feladata a liturgiában az evangélium kivételével az olvasmányok olvasása. Avatással emelik ki a hívők közül."

Honnan származhat a szó eredeti jelentése? Az ókorban latinul "lector" (görögül: anagnost) volt annak a rabszolgának a neve, aki étkezéseknél az asztalnál felolvasott. Innen került be a lector és tisztsége a nevelésbe. De ugyancsak az ókori elnevezés miatt nevezték lektoroknak azt is, aki a liturgia keretében az olvasmányok egy részét felolvasta.

Az egyik legfontosabb terület, amelyen a világi híveknek is egyre tevékenyebb szerep jut: a liturgia, a szentmise. Modern szóval: az eukarisztia ünneplése. A szentmise ünneplése ugyanis az egész keresztény élet középpontja, nemcsak az egyetemes Egyház és a plébánia, de az egyes hívők számára is. Kereszttségükönél fogva a hívek is arra vannak rendelve, hogy Istent dicsérjék, imádkozzanak, áldozatot mutassanak be és tanúságot tegyenek Jézusról. Tehát a szentmisén való részvételük sem történhet ölbetett kézzel, hanem annak "tevékenynek" kell lennie. A tevékeny részvételhez tartozik a misébe való bekapcsolódás énekkel, válaszokkal, imádsággal, gesztusokkal és oda illő testtartással. De ugyancsak a tevékeny részvételhez tartozik: az olvasmányok kiválasztása és előadása, a hívek könyörgésének összeállítása és felolvasása és a templom díszítése.

Várjuk azokat a testvéreinket, akik eddig is vállaltak ilyen feladatot, és várjuk olyanok jelentkezését is, akik szeretnének ilyen szolgálatot ellátni, és személyes érettséget éreznek rá.

Hittanóra, mint egy szélesre nyitott legyező

Kezdve a legfiatalabb korosztályon, az épp most bekapcsolódókon át a tapasztaltabbakig, megtalálhatjuk a helyünket benne. A Szentlélek szeminárium 50 résztvevőjére, a felnőtt keresztelendőkre vagy a ministránsokra, és felsorolni is sok lenne, ki mindenkire kérjük együtt az áldást.

Könyörgés

Mindenható mennyei Atyánk!

Bizalommal fordulunk hozzád és kérünk,

küldd el nekünk a Szentlelket,

hogy zsinati munkánk folyamán

jó gazdákként felismerjük az újban és a régiben rejlő értékeket

és ezeket az idők jeleire tekintve

adjuk tovább a jövő nemzedékeknek.

Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztyére tekintve

akarunk járni az Evangélium útján.

A keresztről források kegyelem tisztítson meg minket.

Szentlelked adjon bátorságot nekünk a megújulásra.

Add, hogy észrevegyük a szükségét és segítsünk,

ebben legyen közbenjárónk a Mennybe felvett Boldogasszony.

Küldd el nekünk Szent Mihály főangyalt,

hogy legyen bátorságunk védelmezni a szegényeket,

Egyházunk igazi kincseit.

Erre kérünk Téged, a mi Urunk, Jézus Krisztus által,

aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,

Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Segítség! Egyedül maradtam!

Hogyan bocsássam meg a „megbocsáthatatlant”?
Miért engedte ezte meg az Isten?
Lehetek még boldog?
A gyerekeim sorsa meg van peccsételve?
Mi értelme így az életemnek?

Hol kapok választ a kérdéseimre?

„AVE” - három összefüggő hétvége

egyedülálló szülők

/özvegyek, elváltak, külön élők,
soha meg nem házasodottak/

számára

Budapesten

Szervezi: az Emmánuel Közösség

Időpontok:

2012. szeptember 29–30. október 20–21. november 24–25.

Jelentkezés, információ:

06/30-454-09-39

egyedulallo@emmanuel.hu

www.avelap.hu

Szóljatok hozzá: közösségi ház!

Kedves Testvérek!

Küszöbön áll, elérkezett az ideje, megkerülhetetlenné vált, hogy egyházközségünk vezetése döntést hozzon a napközi és a hozzá tartozó szolgálati lakás további sorsáról. 2013 nyarán a jelenlegi önkormányzati üzemeltetésű konyha kiköltözik az épületből. Nekünk addig van egy szűk háromnegyed évünk, hogy elképzelésünket kialakítsuk a ház további sorsáról, engedélyezési tervet készítsünk, pályázzunk, és optimális esetben elkezdjük - akár szakaszolva is - az átépítést.

Az már eldőlni látszó tény, hogy egy színvonalas, egyházközségünk minden igényét kielégítő közösségi házat álmodunk a jelenlegi épületegyüttesbe. Ami nyitott kérdés, és amiben mindnyájatok - az egész egyházközség - észrevételeire, javaslataira, ötleteire számíthatunk: milyen tartalommal töltsük meg a házat spirituális, funkcionális és fizikai értelemben. Alább felsoroljuk azokat a kiindulási pontnak szánt funkciókat, és létesítményi paramétereket, amelyek az eddigi - józan paraszti ész szerinti - egyeztetéseken fölmerültek. Ezek nem széles közvéleménykutatáson alapulnak, az ezúttal történik, amennyiben minél többen veszitek a fáradságot, és véleményezitek, kiegészítitek az alábbi ötlettárat. Egyet fontosnak tartunk előre leszögezni: az épület végleges formája, belső elrendezése, és a bele álmodott funkciók nem közfelkiáltás alapján fognak majd eldőlni, erről - kellő előkészítés, mérlegelés után - a testület és a szakma (építész) fog dönteni. Minél több szempontot vehetünk azonban a ti visszajelzéseitek, észrevételeitek alapján figyelembe, annál előkészítettebb, átgondoltabb lehet a döntés.

Elképzelt funkciók

- Az egyházközség napi igényeinek kiszolgálása.
- Rendezvények (akár 50-100 fős) lebonyolításának lehetősége.
- Ifjúsági-, turisztikai-, zarándokszállás.
- Az intézmény üzemeltetője, gondnoka részére gondnoki lakás.

Fenti funkciókhoz hozzárendelendő létesítmények, helyiségek

- Rendezvények és kultúrprogramok (akár 50-100 fős) lebonyolítására alkalmas nagyterem, (melegítő) konyhával, tállásra alkalmas berendezéssel, felszereléssel.

- Termek (2-3 különböző méretű) kisközösségeink, hittan csoportjaink, különböző egyházi szervezeteink részére.

- "Tombolda" - játék és élettér fiataljaink részére egy helyiség formájában, ahol csocsózni, pingpongozni, zenélni, stb. lehet.

- Ifjúsági, turisztikai, zarándok szálláshelyek, szobák, kiszolgáló helyiségek kialakítása 20-50 fő részére.

- Kis kávézó, büfé

- Az intézmény üzemeltetője, gondnoka részére gondnoki lakás kialakítása.

- Rendezett udvar, részben térburkolattal, részben zöldfelülettel ellátva.

- Az udvaron árnyékolással ellátott asztalok, székek - kisebb rendezvények, kultúrprogramok részére.

- Az udvar egy szegletében zsidobongó, játszótér.

Szeretettel kérjük egyházközségünk tagjait, és minden közösséget, hogy akinek építő javaslata, ötlete van a közösségi ház ügyében, legkésőbb november 15-ig írásban adja át a testületnek. Kontaktszemély: Heininger Ferenc. Elérhetőség: Nagymaros, Molnár u. 15. Mail: hf@hod.hu

KÖSZÖNETTEL: AZ EGYHÁZTANÁCS

Egy csipetnyi Isten országából

Alig pár hete olyan élményben volt részünk, amelyben azelőtt még sosem. Minden a 2012-es karitász táborban kezdődött, ahol egy délután folyamán megismerhettük a szendrőládi roma közösséget. E közösség tagjai vendégül láttak minket és a gyerekeket, bevezettek minket világukba, amelynek központjában Isten áll. A vendégség során jó kapcsolatot alakítottunk ki a közösséggel, így meghívásunkat örömmel fogadták. E tábori esemény rendkívül emlékezetes volt, de az igazi csoda a nagymarosi látogatásukkor történt meg.

Szeptember végén szombaton ebédidőben érkeztek meg vendégeink. Igyekeztünk mi is hasonló szeretettel és finom étkekkel várni őket, ahogyan azt mi is élveztük amott. Nagymaros páratlan szépségét a visegrádi várból mutattuk meg számukra, és ez természetesen nagy hatással volt rájuk, a kompozícióval együtt. A rövid túra után vendégeink első bemutatkozására került sor, az esti szentmise keretében. Az egyedi élmények itt kezdődtek, mely István atya lélekből jövő beszédének, a roma közösség csodás zenéjének és tanúságtételének, de leginkább Isten érezhető jelenlétének tudható be. A közösség keresztényi élete, őszinte szeretetük és tiszteletük Isten és embertársaik felé, dicsőítő és érzelmekkel teli zenéjük betöltötte a templom minden zugát, s úgy érzem az egybegyűlő hívők szívét is. Eleinte nem is gondoltuk volna, hogy e közösség ennyit tud adni számunkra, de azt végképp nem, hogy a búcsúzás mily nehéz lesz majd. A vasárnapi szentmise után eljött az idő, mikor az immáron barátainknak szólított közösségtől el kellett köszönnünk. Tán állíthatom, hogy mindannyiunk torkában gombócok gyűltek, a sírás környékezte a hétvége alatt összekovácsolódott nagymarosiak mindegyikét.

Ez és a szombati szentmise volt az a pont, mikor ízelítőt kaptunk Isten országából, s ezt igyekszünk megőrizni, terjeszteni és továbbvinni egész életünkben. Ahol ekkora szeretet és béke uralkodik, ott Isten van jelen. Mi most megízlelhettük Isten jelenlétét, s betekinthettünk az ő világába, amelyből minél többet szeretnénk látni és érezni, ebben élni és létezni. Egy ismerősöm hasonlatát említve: „szagot fogtunk, mint a vadászkutya”, jelet és ízelítőt, amit nem hagyunk veszni.

GYÖNGYÖSI GYULA

Szendrőlád után

A Nagymaroson járt tizenhét vendéget egy-két fehérhegyi család látta vendégül. Szállással, főzéssel, kíséréssel tették otthonossá ezzel kisvárosunkat és a környéket. Búcsúzásuk után mégsem a megkönnyebbülés vagy a munka fölelgetése jött elő, hanem:

- Előtte gombóc volt a gyomromban, de rögtön elmúlt!
- Nagyon fognak hiányozni!
- Nagyon jó volt velük lenni!

A két szentmise pedig a cigány tanúságtétekkel ilyen mondatokat csalt elő:

- Ez hihetetlen: nem tudtam, hogy ilyen létezik!
- Mi is élhetnénk így...
- Bár ilyen lenne minden keresztény!

Egy nagyon erős szó jellemezi ezt az őszi két napot: Anyaszentegyház. Tényleg Anya a templom, mindenkit fogad. Cigányokat és nem cigányokat, vendégeket és helybelieket, gyereket, felnőttet, öreget. Nincsen fennhájás vagy sértettség. Isten akarata szerint különbözhetünk, de éppen ez a saját ajándékunk egymásnak! A Szent közelsége és vágya aztán összekovácsol bennünket: Együtt vagyunk EgyetlenEgy nép!

(A SZERKESZTŐ)

Pár óra alatt egy igazi színdarab

Július 5-én indultunk útnak Miskolc felé. Ez az út különbözött az eddigitől, mert most mozgótáborba mentünk. Már odafelé nagyon vicces és jó volt az út. Mikor odaérteztünk, sajnos szét kellett válnunk, mivel a fiúk és a lányok külön szálláson voltak. Körbenéztünk, kipakoltunk, átöltöztünk és indultunk is. Először megnéztük Miskolc nevezetességeit, aztán a Romano Teatro előadására igyekeztünk, ami egy kisebb roma színjátszó csoport Miskolcon. Egy humoros, élményben dús estét töltöttünk el velük, és még a kultúránk nagyjából is megismerhettünk pár embert. Másnap Lillafüreden töltöttünk egy kis időt, majd tovább mentünk Diósgyőrrre. Körbevezettek a várban és megmutatták, hogyan éltek, hogy készítették régen a pénzerméket, illetve mi is vásárolhattunk emlékebe. Voltak, akik egy kicsit már elfáradtak a nagy melegben, így csak páran mentünk fel a vár tetejébe, ahonnan a kilátás gyönyörű volt. A kulturális program után jöhetett a lazítás, a strand, ami ránk is fért már a nagy melegben. Onnan többrészes utazás és átszállás után megérkeztünk Aggtelekre, ahol az ég zöreje és szerteszét villámok fogadtak bennünket. Egy akadályverseny várt ránk, amit nagyon élveztünk, és az éj sötét utcáin jó kedvvel végigcsináltunk. A végén a csapatok külön-külön visszaindultak a szálláshelyükre, de az út során egy szörny ugrott ki a bokrok közül, *Gyöngyösi Gyula* személyében. (Valaki ijedt-

ségében véletlenül megütötte az egyik lánynak az arcát, szegénynek be is dagadt, de nem haragudott érte.) A verseny után kísérőnk, Nagy Szilvia lepelt meg minket egy táncprodukcióval. Harmadik napi első célunk az Aggteleki Cseppkőbarlang volt, hogy el is jussunk oda gyalog. Az út több órát vett igénybe, de megérte, mert a barlang káprázatosan szép és érdekes volt. Utána egy kicsit átfázva, mégis jókedvvel és sok élménnyel gyalogoltunk vissza a szállásunkra, visszafelé már egy erdőn keresztül. Útközben megálltunk az ottani lovas tanyán. Egy kicsit pihentünk a nagy túra után, aztán pár óra alatt összedobtuk egy igazi roma lakodalomról szóló színdarabot. Reggel, nagy bánatunkra el kellett köszönnünk Aggtelektől, de nem búslakodtunk sokáig, mert onnan indultunk Szendrőladra. Míg a buszra vártunk, mint egy jó csapat, megmasszíroztuk egymás hátát, így sokkal gyorsabban eltelt a várakozó idő. Nagyon kedves fogadtatásban és szeretetben volt részünk az ottaniaktól. De erről nem szeretnénk sokat írni, hisz a keresztény marosiak is megtapasztalhatták a szeretetüket, elszántságukat és kitartásukat Isten mellett. Este visszaértünk Miskolcra, de útközben megtudtuk, hogy lesz egy koncert a szállásunktól nem messze. El is mentünk, és nagyon jól éreztük magunkat, amit az eső sem tudott elrontani. Az utolsó nap délelőttjét a miskolctapolcai Barlangfürdőben töltöttük. Aztán sajnos útnak indultunk hazafelé.

Nagyon hálásak vagyunk, hogy ilyen élményekben dús napokat tölthettünk együtt. Különösen köszönjük: Annamária néni-nek, Emőke néni-nek, Szilvinek, Gyulának, az Egyházközség tagjainak, valamint a Szent Rókus Karitásznak!

HORVÁTH ERIKA ÉS GÁBRI KRISZTINA

Kerületi cserkész tábor

Ez a nyár az elmúlt évekhez hasonlóan ismét izgalmasan telt a Szent Gellért püspök Cserkészcsapat számára. Azonban mégis más volt, mint az eddigi nyarak. Idén nyáron rendezte meg a X. cser-készkerület a Kerületi Nagytáborát (KNT). Sokban hasonlított, de mégis különbözött az eddigi táborainktól ez a mostani. A táborlakók összlétszáma itt nem 80-90 fő volt, hanem elérte a 660 főt. Keretmeséje pedig a néphagyományok köré épült. A cser-készeket, akik a kerület szinte majdnem minden szegletéből eljöttek, maga gróf Grassalkovich (*Parragh Gábor*, a kerület elnöke) hívta egybe.

A KNT 6 altáborra, 1 kiscserkész és egy központi altáborra oszlott. Az altáborokat egy színkóddal és egy keretmesés névvel látták el. Nagymaros 50 cserkésze, a kék altábor, 10 napra Csolnok lakója lett. Az altáborban más csapatokkal laktunk együtt, akikkel sikerült jól összebarátkoznunk. Voltak Újpestről, Csepelről, és a Lónyai Református Gimnázium csapatából. Csolnok dicső altáborában 94-en voltunk összesen.

Már hosszú hónapokkal előbb megkezdődött a szervezés, így egy jól megalkotott táborrenddel a kezünkben kezdhettünk bele. Magunkra főztünk és magunk vezettük a programjainkat, de volt, amikor más-más altábor cserkészeivel játszottunk közösen. Sőt, egy délutáni játékban mind a 600-an részt vettünk. Bövelkedtünk a szórakozási lehetőségekben: főzőverseny, nyomozós játék, sorverseny, vizes program, altábori 10 próba, 600 fős számháború, méta, geocaching, esti táborítzék, meseerdő. Programjaink közé tartozott a hatodik nap estéjén megtartott közös táborítzék, mikor az egész tábor egy kis völgyben ülte körbe a négy nagy máglyából álló tüzet. Egyikük megrakásáért és táplálásáért mi, nagymarosiak voltunk felelősek. A Vadmókus őrsnek köszönhetően a csapat nem vallott szegényt, talán a legjobban az ő hatalmas máglyájuk lobogott a sötét éjszakában. Végül ellátogattunk Mogyoródra az Aquaparkba. Végre megáztathattuk fűradt végtagjainkat, ez mindenkinek nagy élmény volt! Volt gondunk a lelki élményekre is: egy délutánt a lelki fejlődésünkre szántunk. Az atyák és lelkészek kétszer mutattak be szentmisét vagy istentiszteletet katolikusoknak, protestánsoknak.

A táborzárás előtti nap, a vásárnap (búcsú) folyamán kipróbálhatta magát ki-ki a sörösrekesz-mászásban vagy épp a kézműves asztaloknál. Ha megehezett, ehetett egy finom helyben sütitőt kenyérlángost, kürtös kalácsot, palacsintát vagy kókuszgolyót. Ha valaki megfáradt, kaphatott *Csányi Adritól* egy jóleső masszázst. Megnézhetett egy rövid hagyományörző huszár bemutatót is, táncolhatott a táncházban a néptáncosokkal együtt, vagy éppen zumbázhatott egyet *Sárog Noival*. Az utóbbi igen nagy siker volt nem csak a marosiak körében, itt köszönjük meg Noinak!

Végül mindnyájan élményekkel megrakottan és 16 újonnan fogadalmat tett cserkésztestvérral térhettünk haza. Reméljük, hogy az itt szerzett barátságok még szorosabbak lesznek a jövőben. Köszönünk minden támogatást, amit kaptunk a szülőktől, *Péntek Attilától*, az egyházközségtől, a polgármester úrtól és a püspökségtől. Kérjük a Jóisten áldását mindenkire, akik biztattak és segítettek ebben!

MAURER MIHÁLY TAMÁS
CSST. CSAPATPARANCSNOK

Elindult a felkészítés az első áldozásra Edöcsény Zitával és Pintér Szilvivel

Cserkészbenyomások a nyári táborozásban...

Nekem az tetszett a legjobban, hogy

- jól éreztem magam a többiekkel
- együtt voltunk, és nem csak a 950-es csapat
- mert izgalmas volt a csomó jó program
- építkezés is volt
- minden este volt tábortűz
- voltunk GH-s (konyhás) őr
- 2 óra gyaloglás után odaértünk egy aquaparkba
- az aquaparkról sok élményt hoztam haza (vicceseket is)

- a felső csúszdát kipróbáltuk

Nagyon tetszett nekem, hogy minden tele volt vidámsággal és mókával!

Érdekes és új volt nekem, hogy

- elmentünk geocachingelni
- kereskedőset játszottunk
- vizes napot tartottunk: mindenki vizes lett
- beáztunk, és máshogy kellett aludni
- nem volt áram

Minden érdekes és új volt nekem, csak az eső ne jött volna!

Szerintem nagyon jó volt, hogy

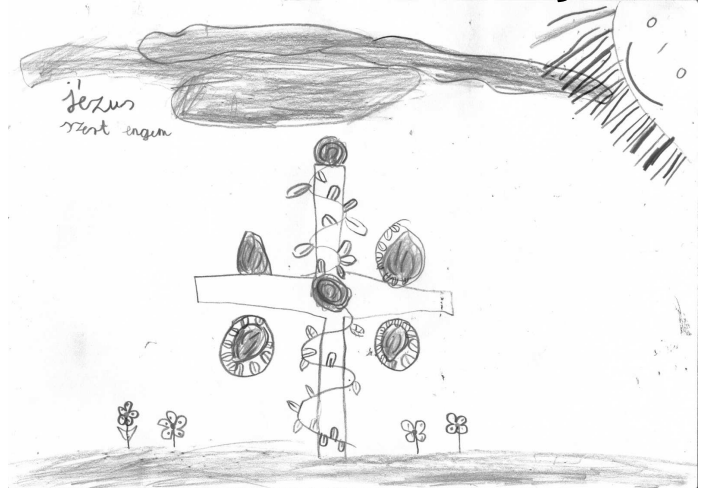
- sokkal közelebb kerülhettem az őrstagjaimhoz
- ismerkedhettünk más cserkészekkel is

A legjobb az volt nekem, hogy végre letehettem a cserkészfogadalmat!

Mátrai Nóra rajza

Heves Dominik rajza

Jórász Vilmos rajza

Vénasszonyok nyara

(Altató - részlet)

*Göndöríti fodrászó szél
felhőink így estefele
s a kacsanyom vízzel tele,
cipke a tócsa szélénél.*

*Minden göndör lesz és arany,
lomb s a lomb közt a zöld dió,
szundi madárka tolla; s jó
hogy nemsokára este van.*

(Radnóti Miklós)

Az egyházközségi hozzájárulásról

Kedves Testvérek! Az év végéhez közeledve ezúton hívjuk fel a figyelmet arra, hogy egyházközségünk minden megkeresett tagjának becsületbeli kötelessége hozzájárulását egyházi adó formájában is kifejezni. Mindenkinek, akinek anyagi helyzete ezt megengedi, aki szívesen áldoz sajátjából a köz javára, aki úgy érzi, jó érzéssel tud hozzá adni egyházközségünk napi működési kiadásaihoz. Hozzájárulása mértékét, összegét az adományozó lehetőségei határozzák meg, de támpontként ezúton két irányszámot adunk közlé. A püspöki kar ajánlása az egyházi adó mértékére az adakozó egyén éves jövedelmének 1 százaléka. Akinek ennél szerényebbek a lehetőségei, az havi 500-1000 forint körüli összeg befizetésével segítheti érdemben az egyházközséget, akár havi befizetéssel ("Egyházi adó" feliratú borítékban perselybe dobva), akár éves szinten egy összegben befizetve. Támogatásukban és megértésükben bízva, szeretettel:

AZ EGYHÁZKÖZSÉG KÉPVISELŐ TESTÜLETE

Az egyházközségi hozzájárulást gyűjtő önkéntesek szervezését a múlt évtől kezdve végzi *Triebné Berkesi Gabriella*. Sajnos két segítő betegség miatt nem tudja tovább vállalni a feladatot. Itt szeretnénk megköszönni az egyházközség nevében *Lénárd Jánosné Teri néni*nek, valamint *Ádám Imréné Kati néni*nek ezt a kitartó és nem könnyű szolgálatot. Isten áldása legyen további életükön! Betegségükben sok erőt, kegyelmet és helytállást kívánunk! Valamint köszönet illeti mindazokat, akik hosszú éveket állhatatosan végezték ezt a munkát! Köszönjük azoknak is, akik jelenleg vállalják ezt a szolgálatot közösségünkért!

A befizetéseket átutalással is fogadjuk. A Római Katolikus Plébánia számlaszáma: 11742094-20157874. Közlemény: egyházi adó.

GÁSPÁR ISTVÁN PLÉBÁNOS

Egyházközségi hozzájárulást gyűjtő önkéntesek területi felosztása

Név	Utcák
Babits Ferencné Lívi néni Diófa u. 4.	Deák F. u. Hold u. Téglá u. köz, Új u. Hold u., Király u. felső szakasz, Király u. vasút felett
Bergmann Mihályné Magdi Nimród u. 4.	Rákóczi u. Elsővölgytől temetőig, Dézsma u., Villa sor, Hársfa u., Pállya Celesztin u., Nimród u., Szálloda u., Óz u., Szarvas köz
Berki Margit Dózsa György u. 23.	Német u., Molnár u., Nyár u., Dózsa György u., Vasút u., Aranyos u. egy része
Csanda Jánosné Bori néni Kittenberger u. 11.	Kittenberger u., Mező u., Csokonai u., Tamási Áron u., Radnóti u.,
Dankai Lászlóné Magdi Radnóti u. 8.	Arany János u., Kassák Lajos u., Babits Mihály u., Téglá u. felső szakasz,
ifj. Dankai Lászlóné Mária Elsővölgy u. 58.	Elsővölgy u. végig
Haniberger Márta Rákóczi u. 20.	Rákóczi u. templomtól Elsővölgyig,
Hortoványi Emőke Szív u. 6.	Vasút u., Mihály hegy, Aranyos u. egy része
Kellner Antalné Györgyi Diófa u. 34.	Szív u., Diófa u., Pince u., Szent Imre tér, István tér, Kálvária u., Nap u.
Kismartoni Ferencné Gabi Komáromi u. 14.	Komáromi u., Halász u., Jókai u., Ipolysági u., Selmecebánya u.
Molnárné Tóth Margit Gitti Magyar u. 28.	Váci út Csillag utcáig, Magyar u., Fő tér
Müller Ágnes Mainzi u. 12.	Váci út Csillag u. Király u. között, Csillag u., Kossuth sor Hold utcáig, Király u. vasút alatt, Mainzi u.
Pócs Imréné Pötyi Mihályhegy u.	Mihályhegy u., Vasút u., Aranyos u. egy része
Sinka Júlia Fehér hegy 77.	Fehér hegy végig
Szikriszt Gabriella Német u.	Váci út Árpád úttól végig, Gyár u. Árpád u., Téglá u. vasút alatt Kossuth sor Hold utcától, Tavasz u.
Triebné Gabi Duna u. 20.	Visegrádi u., Zoltán u., Vasút u., Vasút u. egy része
Visegrádi Béláné Anci Hell Ferenc u. 6.	Hell Ferenc u., Duna u., Zöldfa u., Rózsa u.

ERZSÉBET BÁL

2012. november 17-én, 19.30-tól

a Nagymarosi Művelődési Házban

PROGRAMOK:

Táncverseny
Árverés
Tombola és büfé

EGÉSZ ESTE:

a Polarys zenekar
játsszik

Mindenkit szeretettel
várunk!

www.nagymaros.hu

A bál bevételeit
a DÉVAI ÁRVAHÁZ JAVÁRA
AJÁNLJUK FEL

Belépőjegy és asztalfoglalás:

Nagymarosi könyvtárban vagy

a helyszínen, a 27-594-105 és a

+36-30-412-0124-es telefonon

Belépőjegy ára 1600 Ft

Pártolójegy (ifjúsági jegy) 700 Ft

Rendező: Karitasz Csoport

A bál céljára tombola vagy árverési tárgyként értékesíthető adományokat köszönettel fogadjuk!

A szegénység fáj!

A szegénység világnapja október 17.

SEGÍTSÜNK EGYMÁSNAK!

KUCKÓ hírek

A KUCKÓ folyamatosan forgatja meglévő készletét, ezért:

KÍNÁL egyben KERES:

baba- és gyermekruhát; babakocsit, járókát, felső ruházatot; szabadidő ruhát ágyneműt: paplant, párnát, pokrócot, ágyszőnyeget; függőnyt; szőnyeget; bútort; edényt, háztartási eszközöket, mosógépet (jutányos árért is, ha javítható!); használható automata mosógépet megvételre, háztartási gépeket; kályhát; tűzhelyet

Nyitva tartás: szombatonként 9-11-ig - Váci út 32. (új helyen!) Érdeklődés, bejelentkezés: 06-20/91-76-016

Tanúság

Kiadja: Szent Kereszt Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Tanúság megjelenik Húsvétra, Pünkösdkor,
A szent kereszt felmagasztalása ünnepén és Karácsonykor

Felelős kiadó: Gáspár István

Szerkeszti: Hortoványi Emőke

Jelen számunk munkatársai: Heinczinger Balázs,

Heininger Ferenc, Hortoványi Jenő, Kovács Barna,

Kovács Alexa, Láng András, Ferencz Márta

Nyomdai előállítás: Dunapress Bt, Nagymaros

Megjelenik: 400 példányban